

Lương Sĩ Hằng
Chân Thành Phân Giải

Chân Thành Phân Giải

Melbourne, ngày 6 tháng 1, năm 1985

Thưa các bạn,
Hôm nay là buổi chung thiên của tất cả
huynh đệ, tử muội chúng ta như thường
lệ, mỗi người đều bước vào trong giờ trật tự thiêng
liêng, luôn luôn hướng thượng và thực hành ba
pháp: Soi hồn, Pháp luân và Thiên định. Mưu tìm
lại trật tự sẵn có của chính ta. Mọi người chúng ta
cố gắng thực hành đêm đêm tại gia cang để chờ đến
lúc chung hội tham thiên. Khắp các nơi, các thiên
đường cũng đều thực tập như vậy. Lòng lúc nào cũng
muốn trở về với dung điểm thanh tịnh và tận dụng
thanh điển sẵn có của chính chúng ta. Khai mở trung
tim bộ đầu hướng thượng. Nhớ tưởng đến trung tâm
sinh lực càn khôn vũ trụ, tham thiên nhập định quy
chơn giác. Mong sao thực hiện cho kỳ được thanh

tỉnh để nhận rõ chơn tướng của chính mình. Bỏ công ra tu học, bỏ công lập lại trật tự mới cảm thấy sự thanh nhẹ hiện tại ta đạt được và do tâm hành, thực hành mới có được. Ý thức rõ con đường đến như con đường sắp đi, chúng ta gặt hái được một chút kết quả. Thế gian vô nan sự, bá nhân thành kim thị thái hòa. Đêm đêm các bạn đã kiên nhẫn lo tu, giữ lấy phần thanh tịnh và ước mong được hòa hợp với tất cả để quy về chơn giác sẵn có của chính hành giả.

Tình thương khao khát vô bờ bến đối với Đấng Cha Trời, đối với những người kính yêu Bề Trên. Chúng ta không sao dám quên, luôn luôn nung nấu và nuôi dưỡng tinh thần đó. Thành ra càng ngày càng tu, thực hành đứng đắn, từ sự tranh chấp và nghi ngờ giữa bạn đạo và bạn đạo lại không có. Vì tinh thần của chúng ta quy không và chúng ta lại mong muốn đem lại cho một

cộng đồng Vô Vi mọi người Vô Vi sẽ có cơ hội được ngồi chung nhau. Càng ngày số người càng đông, mới thấy rõ chung thiên là quý giá. Trước kia ta còn động, trong lý luận tranh chấp, phê phán, chia rẽ, đâu có bằng lòng ngồi chung với nhau. Ngày hôm nay chúng ta biết ngồi chung với nhau, tham thiên, nhập định. Chúng ta lại tự bỏ cái bản chất ích kỷ, độc tài, ghen ghét. Những cái bản chất đó đem lại cho chúng ta thấy cái gương mặt rùng rợn, ghê tởm mà mọi người đều chê bai chúng ta. Đôi lúc ta thậm tưởng rằng ta đã tu cao, ta nhẹ, ta đã hiểu hết chơn lý, ta đã truy tầm mọi việc nhưng mà rút cuộc chỉ có một việc của chính ta : Sân si, ghen ghét, mê chấp không cải tiến được. Từng hành trình, tự đặt nhiều luận thuyết, từ giả thuyết này tới giả thuyết nọ đều là hư ảo, không đắc, làm cho tâm hồn càng ngày càng rối loạn, bành trướng sự sân si, dục tánh cao cường, lôi cuốn mình đi xuống và không đi lên.

Cho nên người tu Vô Vi phải ý thức rõ rằng tại sao chúng ta đi tu? Chúng ta đã mất quân bình. Chúng ta mới trở lại với sự quân bình, mà để thực hiện tha thứ và thương yêu. Ngày hôm nay chúng ta ở trong cái chấp, trách lẫn nhau, tạo mê loạn cho chính mình về ta... Luôn luôn xuất hiện trong đôi môi, khuyên người này tu, người nọ tu mà tâm chúng ta không chịu tu. Làm sao thành đạt ở tương lai? Rồi bày ra sự tranh chấp, phê phán không hành, làm sao tiến? Cho nên hàng tuần chúng ta cố gắng tự động phát tâm đến một nơi nhỏ hẹp. Một căn nhà của một tư nhân chứ không phải của cộng đồng Vô Vi làm ra, để tham thiền, để học chữ hòa với nhau. Đêm đêm tại gia chúng ta cũng lo tu, cũng để thực hiện chữ hòa mà thôi. Càng thực hiện chúng ta càng thấy rằng giá trị vô biên trong sự nhẫn hòa là vô cùng. Chúng ta đã tự vượt từ kiến thức này cho tới kiến thức nọ. Biết tiến mãi mãi không ngừng nghĩ thì

ta không có vì lý do nào mà ngưng lại để xây dựng sự tranh chấp từ gia cang cho đến xã hội. Chúng ta mới giữ thanh tịnh để hòa tiến trong sáng suốt.

Uông cho một kiếp tu học, đạt được sự sáng suốt để hỗ trợ cho những người kế tiếp mà tự thức cộng đồng thanh cao là cao quý, chớ không nên đặt ta vào chỗ moi móc mà không tiến hóa. Chúng ta có Thượng, Trung, Hạ, chúng ta mong quy nhất trong ba cõi này. Tinh khí thần đang tập trung để thực hiện. Tình đời tạo sự hao phí. Tình đời đã đem cho chúng ta xuống lún sâu vì sự tranh chấp. Dục tính chôn sống phần hồn, tạo điều kiện mê muội, lấy đạo tạo đời, lật ngược tình thế, nói láo gạt mình, để làm gì? Cho nên mọi người đã tu, ý thức rõ: Cái điều quan trọng là phải thật thà với chính mình. Thiếu thật thà với chính mình thì chính ta là người lừa gạt ta mà thôi, chớ chẳng ai lừa gạt ta.

Vật chất là cõi tạm. Khi ta cần nó, nó là thầy ta và ta vượt khỏi nó thì ta cũng cảm ơn nhờ nó chúng ta tiến. Đạt đến chữ hòa thì chúng ta vẫn quý yêu nó bằng sự sáng suốt chớ không tạo sự tranh chấp mà để quý yêu tiền bạc. Tạo sự tranh chấp mà để che chở sự sai lầm của chính mình. Khắp các nơi bạn đạo trên thế giới cũng đã và đang gặp phải những sự trở ngại đó. Bước vào thiền đường, chữ hòa chưa trọn, thậm chí kẻ đã đưa nhà ra xây thiền đường, cũng có khi trách móc bạn đạo, vì chữ hòa chưa có, chưa trọn. Cũng có nơi rất trọn lành, quý mến tất cả bạn đạo trên của ta thương yêu vô cùng, nhẫn hòa chiếu độ, học mọi sự thiệt thòi, nhịn nhục để xây dựng.

Trên bình diện tất cả của giữa loài người và loài người đã bước vào con đường tu, thấy rõ chính hành giả đã tháo gỡ được một phần lớn, lập hạnh hy sinh, đưa căn nhà ra đón rước những

bạn hiền đến học tu và dạy chúng ta tu. Người đưa nhà ra đã bị phê phán, chịu đựng đủ thứ, cảm thấy trên trường đời thiệt thòi quá nhiều nhưng mà trong tâm đạo nhận xét rõ Thượng Đế luôn luôn ban tâm cho chúng ta, hờn hờ chờ đến ngày chủ nhật, chờ đến giờ thiền và mong muốn có mọi người đến với chúng ta, để được học hỏi, để được xây dựng, để được gỡ gắm những sự động loạn, mê chấp mà chúng ta không sao gỡ rối cho chính ta được. Nhờ có bạn đạo đến nhà, mới đem lại những sự ảnh hưởng tốt đẹp và cho chúng ta có cơ hội thức tâm. Sau một thời gian phục vụ, huynh đệ tử muội vui vẻ trong một bữa cơm thanh đạm, trong một giấc thiền thanh tịnh, chung vui nhớ đến nguồn cội, nhớ đến cửu huyền thất tổ, nhớ đến những sự sai lầm và biết chúng ta có một căn bản quý báu vô cùng, và mong được trở về dung điểm đó* thì sự trở ngại lại tan biến mất trong giây phút tham thiền, chung hợp giữa tình thương huynh

đệ tử muội.

Quý thay và lành thay, trong giây phút thức giác của tâm linh đã đưa chúng ta về bên giác lúc nào mà không hay. Thấy rõ sự tranh chấp của ta không có giá trị. Sự đòi hỏi của chúng ta không có giá trị nhưng mà sự thực hành của chính ta là mới có giá trị. Hiểu được giá trị này thì hiểu rõ tình thương của Bề Trên đã ban bố cho chúng ta. Cho nên cũng có nhiều bạn đã bỏ công ra tu và tìm kiếm đạo pháp khắp các nơi, cũng lầm tưởng là chính hành giả đã đắc, đã đến mà kỳ thị những người mới bước vào tu, không bỏ tâm phục vụ những người đó. Rồi đâm ra độc tài, ích kỷ, lộ ra cái bản chất xấu xa của chính mình, thiếu hòa đồng. Rồi tạo sự cô đơn cho chính họ mà thôi. Tại sao những người ta tu cao, bỏ công xưng danh tu bao nhiêu năm nhưng lại bản chất eo hẹp, đi trong chỗ không cởi mở được.? Đó

cũng do là cái nghiệp tâm của người mà thôi, nhưng mà có cách nào gỡ được không? Nếu người thức giác và trì kỷ chí tu học. Làm đúng luật nhân đạo. Nhân hậu mới có Thiên đạo. Nhiều người lầm tưởng rằng tôi bước một bước là vào Thiên đạo liền. Không có điều này. Nếu bước một bước là bước vào Thiên đạo liền, kiếp trước các bạn đã thành đạo rồi, đâu có đời kiếp này để tái tục lo tu. Cho nên chúng ta tái tục lo tu, chúng ta thấy rõ Nhân đạo chưa thành thì Thiên đạo không đạt. Chúng ta phải tròn, chịu mở thức hòa đồng, tranh chấp của nội tâm, phải biết tha thứ và thương yêu. Nhân hậu mới bắt đầu học đạo. Do dũng chí thanh tịnh mới bước vào đạo. Trên đường đi của đạo, đầy chông gai, đầy thử thách, đầy sự éo le để xây dựng cho tâm thức của chúng ta càng ngày càng mạnh hơn.

Cho nên nhiều bạn ở khắp thế giới, cũng có nơi nhiều người đến và cũng có nơi cũng chẳng ai muốn đến.. Vì sao? Vì thiếu Từ Bi, không áp dụng Từ Bi để tiến thân. Cho nên sẽ kẹt vào dung điểm cô đơn, rơi rớt ở tương lai. Tại sao trong căn nhà của một người dốt đạo, không hiểu đạo, tâm họ cởi mở, chịu hòa tan với mọi giới, mọi người đều đến vui vẻ. Bước vào đó xem như nhà của ta, đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, thương yêu nhau vô cùng, trong tinh thần đóng góp xây dựng, từ thanh điển cho đến vật chất. Rồi có nơi người ta nhắc đến tên là người ta đã hoảng sợ rồi.. Tại sao? Vì hành giả không phải tu trong chữ Hòa nhưng mà hành giả tu ở trong chữ củng cố địa vị ta đây. Nó ngược lại đường lối thực hiện của Vô Vi. Càng ngày số người càng đông thì sự thanh lọc của Bề Trên càng ngày phải càng sáng suốt, để cho hành giả tự thức, tự tu mà để thực hiện cho kỳ được

cái bản chất từ eo hẹp đi tới lớn rộng, thanh hòa, chớ không cho phép hành giả càng ngày càng khép chặt lại.

Cơ quy nhất sắp đến, thức hòa đồng phải mở, tâm sáng sẵn sàng cống hiến. Cho nên những người đã bỏ công tham thiền, rồi đây sẽ thao thao bất tuyệt trong hành trình tha thứ và thương yêu, tự xây dựng, tự mở đường, hạnh hy sinh càng ngày càng cao, hy sinh những tánh hư tật xấu, dọn đường cho mức tiến hóa của tâm linh.

Buồn cho những kẻ đã tự khép mình vào bóng tối và không biết giá trị của chính họ, tự chôn sống tâm thức của họ. Họ đành phải sống trong điếm bơ vơ và chậm tiến mà thôi. Bề Trên biết hết, rất thấu đáo hành động bất chơn của chính họ, đã tạo sự yếu hèn cho chính họ. Nhưng cái quyền tự do, khai triển của tâm linh đó là quyền tối hậu của chính họ. Bề Trên

chỉ chờ và quang chiếu mà thôi. Bao nhiêu lần đã khuyên giải, bao nhiêu lần để thức tâm nhưng rồi họ cũng phải. Bề ngoài thấy nó vậy nhưng mà bề trong nó lại phản, biết chớ.. Bề Trên thấy rất rõ nhưng biết làm sao, chỉ biết thương yêu và chờ đợi sự thức tâm của hành giả mà thôi. Cho nên các bạn đã muốn chọn một con đường đi về với chính bạn thì các bạn phải nhớ rằng không nên đưa mình trở lại cái cảnh sân si xa xưa nữa. Không nên đưa mình trở lại với cái cảnh tranh chấp, bất chánh nữa. Không nên vung bồi dục tánh tham sân nữa. Đạo thầy không ai quản lý, không ai kiểm soát nhưng mà đạo rất sáng suốt, khép mở do bạn mà thôi. Luôn luôn đưa đến cho các bạn những sự thử thách vô cùng đau đớn để coi thử nhẫn hòa của các bạn đã thực hiện không.

Sự nhẫn hòa của các bạn không chịu thực hiện thì chỉ uổng cho một kiếp người. Chớ khối Vô Vi cũng

chẳng biết làm gì hơn. Hơi thở của các bạn chẳng biết làm gì hơn. Hơi thở ra vô đó tùy nơi bạn sử dụng. Bạn chịu hít nhiều, nó phục vụ nhiều, bạn không sử dụng, bạn hít ít, nó phục vụ ít mà thôi. Cha Mẹ Trời cũng chỉ biết rơi lụy và chờ đợi sự thành công của các bạn. Sẵn sàng đưa đến tràn ngập trong tâm thức của các bạn. Nếu các bạn chịu thực hiện và tận dụng khả năng của chính bạn thì bạn mới thấy sự thành công vĩ đại ở tương lai chính do bạn thực hiện trong thanh tịnh. Bạn mới đắc pháp và truyền pháp. Còn nếu các bạn lấy đạo tạo đời, tạo sự ô đạo, tự nhục mạ lấy bạn. Lấy sự bản như quét trên tâm thức của các bạn và đem sự tệ hại cho tâm thức tranh chấp của bạn mà thôi. Tâm các bạn và địa ngục cũng nơi tâm các bạn, các bạn đã đầy đủ tài liệu từ câu, từ chữ đã nhắc nhở tâm thức của các bạn.

Phước huệ song tu, các bạn đã bỏ công ra, làm điều

này cho đạo, làm điều kia cho đạo nhưng mà sự tranh chấp trong nội tâm các bạn không chịu bỏ thì cũng như không. Phước nó muốn đến với các bạn, nhưng mà bạn đóng cửa làm sao bạn còn phước? Huệ nó muốn khai cho bạn, bạn động làm sao các bạn có huệ? Bạn phải quay về tức khắc để tội nghiệp bạn, thương yêu bạn, quý mến sự cấu trúc tinh vi của Thượng Đế đã an bày cho bạn, nắm lấy sự ngộ nghĩnh đó, ôm lấy tâm thức đó, để thăng hoa, cởi mở.

Quý thay và lành thay ngày hôm nay tôi vẫn còn âm thanh truyền cảm gọi đến các bạn, trong tình thương sống động nhắc nhở từ cá nhân một để mọi người quy về với sự chơn giác sẵn có của chính họ, tha thứ và thương yêu. Sử dụng quyền tối hậu sẵn có của các bạn để tiến trong chu trình tiến hóa, xứng đáng, khai tâm, mở trí, cống hiến

cho quăng đại quần chúng ở tương lai. Đường đi
thênh thang lớn rộng, không bao giờ bị trở ngại, nếu
chúng ta chịu ôm lấy thức vun bồi và khai triển. Chẳng
có cái gì là của các bạn hết. Cộng đồng cần khôn vũ
trụ đã công hiến thanh điền cho chúng sanh. Trong
giây phút tham thiền, chúng ta đã có một thiền viện
vĩ đại cả cần khôn vũ trụ nếu chúng ta ý thức được.

Nhung ngày hôm nay sự sống của chúng
ta sống trong vật chất, đã có cơm ăn, áo
mặc, nơi trú ngụ. Cho nên các nơi bạn đạo
muốn có một nơi an nghỉ để tu thiền. Câm mồm để
nghe những sự tranh chấp sân si, buồn tủi của chính
mình mà tự thức. Điều này là điều của cộng đồng Vô
Vi mong muốn. Khi mà nghe được những sự tranh
chấp, buồn tủi trong tâm thức của chúng ta thì chúng
ta cảm thấy nhẹ trong giây phút tham thiền, ở trong
nơi ổn định do bàn tay của người Vô Vi đã xây dựng.

Cho nên các bạn khắp các nơi đã ý thức điều này và ước mong có một nơi yên ổn để tu hành và để chứng nghiệm sự thực hành của ta đã tiến bộ bằng một cách nào và rõ rệt hơn trong thời gian tu luyện để trở về thiên đường nhân gian mà độ cho những người kế tiếp.

Tôi cũng đã thấy rõ và xét tâm lành của các bạn đã phát tâm muốn kêu gọi lập thiền viện đến với tôi và yêu cầu tôi dành thì giờ để xem đất đai nhưng sự mong muốn của con người thì lớn rộng. Cái tâm đóng góp của con người lại eo hẹp, sợ sệt, sợ ta mất của, sợ ta mất công, sợ mất việc này, việc kia, việc nọ thì cái hạnh từ bi không có, ý nghĩa của bồ tát lại tiêu tan. Cho nên tùy duyên mà hành, tùy duyên mà độ. Riêng tôi, tôi đã tu bao nhiêu năm, không tha thiết xây dựng riêng cá nhân cho tôi nhưng mà tôi luôn tha thiết để các bạn thức tâm mà

tự xây dựng, đem lại gương lành cho hậu thế, thực hành sự tha thứ và thương yêu để thấy sự đoàn kết là giá trị. Chúng ta không bao giờ có cửa và chúng ta không bao giờ mất cửa, mới thấy rõ người hành giả Vô Vi.

Cho nên khắp các nơi đã phát tâm sơ sơ, tôi thấy rõ, mọi việc ơn trên cũng chiều theo ý muốn để tận độ cho hành giả có cơ hội tu học mà thôi, những tình đời ô trọc, lật ngược, đặt ra phê phán, quên sự thật trong lòng. Chúng ta vốn là không. Tại sao đưa tâm thức chúng ta vào trong cái chỗ phê phán, tranh chấp, vô lý, tạo trọc cho chính mình? Chúng ta đã tu khai mở, để cho tâm thức của chúng ta càng ngày càng khang trang, lớn rộng hơn, tứ quan ngũ tạng của chúng ta càng ngày càng được điều hòa hơn.. Tại sao chúng ta nuôi dưỡng sự tranh chấp và không chịu hành, và không lấy oán làm ân,

không nhân cái cơ hội này để thức tâm, sáng suốt hơn? Kỳ thật chúng ta đã có một thiền viện vĩ đại trong tâm thức của huynh đệ, tử muội của chúng ta khắp năm châu. Chúng ta phải tận hưởng điều này. Do sự chút chút tại thế gian để cho chúng ta thấy đề nghị cất thiền viện do các bạn. Nghi ngờ sự xây cất thiền viện cũng do các bạn, để cho các bạn có cơ hội thức tâm và hiểu các bạn nhiều hơn. Chớ kỳ thật Vô Vi dụng tâm làm thiền viện. Những bài học trực tiếp thực hành để thấu triệt mọi nguyên lý do ta phát khởi, và chính ta là người đả phá. Sự khai triển vô cùng, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, trung tâm bộ đầu chúng ta khai triển hòa hợp với trung tâm sinh lực của cả càn khôn vũ trụ, thực hiện một việc cho tất cả mọi việc ở tương lai, giàu mạnh ngay trong tâm thức, dũng hành trong tâm thức, không còn nuôi dưỡng sự eo hẹp nữa. Rồi đây ở tương lai, các thiền đường khắp thế giới mới ý thức rõ: Việc làm của mọi

người đều là việc làm của Thượng Đế. Xây dựng cơ đồ mật pháp trong tâm linh để tiến giải, tận độ chúng sanh, qua trong cơ biến chuyển vô cùng đau khổ. Họ rồi sẽ phát tâm tìm đạo trong họ và công hiến tức khắc những khả năng sẵn có và xây dựng tha thứ và thương yêu, hiểu giá trị của từ bi là sức mạnh.

Với thêm quá lục tuần của tôi. Tôi vẫn chấp nhận đi đây đi đó, hành khổ, mưu tìm một sự sáng suốt để công hiến cho các nơi.

Ngày đêm quên mình, nuôi dưỡng sự tu học. Trước khi rời bỏ thể xác này tôi mong rằng sự dày công của tôi không hoang phí. Đường đi của tôi là đường đi của tất cả các bạn. Tui đi được, các bạn sẽ đi được. Chắc chắn như vậy. Tui không có muốn pha chế như một dược sư, một kỹ sư.. Không.. chính tui trong thực hành, tiến giải để thấy rõ khoa học huyền bí trong ta, siêu khoa học trong ta. Tận dụng khả năng

sẵn có của chính mình. Thực hiện cho kỳ được trong bão táp, trong cơn kháo đảo, trong cơn nhồi quả, từ gia cang cho đến xã hội. Từ thế gian cho đến thiên đàng. Từ địa ngục động loạn, trở về với thanh tịnh của nội tâm. Luôn luôn hòa với các bạn, thương yêu các bạn. Kêu gọi các bạn càng sớm càng tốt, trở về với chính bạn và ý thức rõ nghiệp thân của các bạn. Thẻ xác bệnh hoạn này là một cơ hội để cho phần hồn của bạn thức tâm, để thấy rõ quá khứ, tiền kiếp, ác ôn của chính bạn.

Ngày hôm nay chỉ biết chấp nhận để thăng hoa, sửa tiến mà thôi. Không có một lý luận nào, không có sự biện thuyết nào, có thể che chở tội lỗi mà bạn đã thiếu thật thà với chính bạn. Cho nên các bạn phải hiểu điều này. Thật thà với chính bạn là điểm quan trọng. Thiếu thật thà với chính bạn là không bao giờ tiến, thấy các bạn ngu

dốt, nhắm mắt tham thiền nhưng mà các bạn đang học cuốn kinh vô tự dày dăm, biết bao nhiêu trang sử đã in rồi, thể hiện trong tâm thức của các bạn, trong sự sáng suốt của Đấng Tạo Hóa đã chiếu hòa cho các bạn. Trong giây phút tham thiền để đặt lại tánh hư, tật xấu của chính bạn.

Q uy y Phật, quy y Pháp, quy y tăng, Phật là trọn lành giải nghiệp, vậy bạn chỉ bỏ tánh hư tật xấu thì các bạn mới quy y Phật được. Quy y Pháp nắm nó mà đi, giây phút thức tâm là bạn muốn buông bỏ tất cả, để tiến tới sự thanh nhẹ thì tự nhiên các bạn phải giữ lấy mà đi tới. Quy y tăng là các bạn phải biết rõ cái vai trò của các bạn tại thế, đã và đang làm gì, muốn thành Phật, muốn về với Cha, muốn về với Chúa, muốn hưởng tất cả những sự thanh nhẹ, tránh nặng tìm nhẹ nhưng mà không hành làm sao? Bạn có lười biếng cho mấy,

bạn muốn tránh nặng thì bạn cũng phải bước một bước chứ. Không qua bên mặt thì cũng qua bên trái để tránh chứ, cũng phải di động mà tâm thức không chịu hành thì làm sao có kết quả. Công lao của cả càn khôn vũ trụ, của Thượng Đế, của Mẫu Mẹ đã nhắc nhở các bạn nhiều lần. Thấy rõ nhiệm vụ của các bạn, phải lập hạnh hy sinh. Càng lập hạnh hy sinh thì càng bị thử thách, mà phải nhẫn hòa mới vượt qua thử thách, đã nhắc cho các bạn hiểu lắm rồi, nhiều lần lắm rồi nhưng mà tới cái bài thử thách là các bạn bị rơi rớt, Tại sao.?. Tại sao lời hứa chính các bạn thoát ra bằng chơn ngôn của bạn nhưng mà các bạn không giữ, các bạn lại thụt lùi, sanh ra tranh chấp, phiền muộn, sai quấy để làm gì? Cái đó có lợi cho chính bạn không? bạn.. đã nung nấu ý chí trong ban đầu, dũng mãnh thẳng hoa. Tại sao các bạn không tiếp tục? Mà tới đó lại đâm ra chán ngán, uể oải, tự ái, những hành động đó có phải hành động

của người Vô Vi đã và đang đi tìm không? Chắc hẳn các bạn trả lời là không. Tôi phải tìm cái vĩ đại hơn, thanh nhẹ hơn, tốt hơn, cởi mở hơn, hòa đồng hơn.

Cho nên quý thay và lành thay tôi vẫn có duyên đàm đạo trong tâm thức các bạn, mượn xác phàm gởi âm thanh truyền cảm đến các bạn, tôi mong rằng các bạn nên hiểu các bạn nhiều hơn, dòm lại để thấy cái tranh chấp, eo hẹp của các bạn mà mở tâm, bổ thí, để thấy rõ sự hiện diện của Cha Trời trong tâm thức các bạn, các bạn đã từng rơi lụy để giải nghiệp tâm. Ngày nay tiếp tục cởi mở, khai thông đời lẫn đạo, thành tâm độ trì chúng sanh.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng